

Moja porodična kuća

Kuda god da odemo, njoj se ponovo vraćamo. Gde god da se odselimo, nijedna neće biti isto kao ona kuća u kojoj se provodi detinjstvo. Porodična kuća je ta u kojoj se dešavaju najlepše stvari i dogodovštine.

Ona je mesto na kome smo bezbrižni i ona je centar okupljanja porodice. Moja porodična kuća se nalazi na selu. Za mene je najbolja. U njoj ja odrastam i provodim svoje najlepše trenutke. Živim sa roditeljima koji mi pružaju srećno detinjstvo, i sa babom i dedom koji su me čuvali dok sam bila mala. U ovoj kući sam ja prve korake napravila, provozala se prvi put kroz "suvi ulaz" biciklom i rolerima, naučila da pričam i naučila mnoge životne lekcije od roditelja koje će mi kasnije pomagati u životu. Veoma sam zahvalna porodici što mi mogu priuštiti ovakvo lepo dečije doba i veoma bih da traje što duže. Svoju kuću veoma volim i ne bih je prodala ni za kakvo bogatstvo. Ako bi je moji roditelji prodali, bez obzira što više neće biti naša zakonita, ona će uvek biti moja porodična kuća, zato što se nalazi u mom srcu.

Katarina Kalmar

Stara porodična kuća

Svako selo a i grad imaju neki spomenik, građevinu ili kuću koja ih čini poznatim, posećenim i znamenitim. Neki su posvećeni palim borcima, piscima, a neki su samo simboli toga mesta. Tako jedno mesto i danas ima svoju istoriju i uspomene. To je prigradsko naselje Beograda - Ovča.

Nekadašnja Austrougarska i Nemačka oblast, danas mešovito naselje a širokim ulicama. Jedna od mnogobrojnih starih kuća nalazi se u samom centru Ovče. Velika kuća sa šest prozora čiju saradnju deli velika žuta drvena kapija. Iznad nje, na kalkanu, vidljivi su inicijali vlasnika i godina izgradnje koja izmamljuje divljenje prolaznika. Krov sa biber crepom sa četiri dimnjaka prkosno parira susednim novim crvenim krovovima. Dvorište, popoločano betonskim kockicom, šareno, otmeno i čisto pruža vidik do samog gumna s balama sena. Onaj deo gde je priroda ostvarila svoje tragove zelenila i zemlje stoji pravi drveni bunar. Tu se, naravno, protežu štala, odaje za stoku, hranu, alat i ostalo sve od cigle koju je načeo zub vremena. Sama kuća ima veliki broj protorija od kojih je gostinjska soba najbolje opremljena i samo je izuzetne goste, kuhinja s bakarnim posuđem i s zidanim kaminom, sa velikim drvenim stolom i stolicama.

Ostale sobe su takođe uredno opremljene, prozračne, s drvenim krevetima belo vezenom posteljinom, na čijim se zidovima nalaze slike porodice, rođaka i tadašnjih vođa. A zidova svaki ručno krečeni, svaki sa drugačijom šarom pravo delo u tom vremenu. Podovi su uglavnom patosirani šarenim krpama i pločicama. Tamo gde ih nije bilo, ravno nabijena crna zemlja odavala je pomalo tužan osećaj. Uprkos vremenu ova kuća na svoj način i dalje odiše toplinom, mirnoćom, čuvajući uspomene s ljudima koji i danas u njoj žive. S time joj je i značaj veći pošto je u njoj snimana serija "Salaš u malom ritu".

Nenad Milošević 8/1

Takva je moja baka

Osoba koja je vredna pažnje jeste moja baka.

Prerano nas je napustila. Uvek me je pratila u školu i čekala da dođem iz nje.

Mojim dobrim ocenama ona i ja smo se radovale. Ona se zvala Raduna Pavlović i imala je 72 godine. Kada dobijem lošu ocenu ona bi me tešila. Svi smo jako tužni od kada nas je napustila. Svačemu nas je naučila. Od mog rođenja je uvek bila tu uz mene i za mene. Imala je kratku, crnu kosu, zelene oči i bila je niska. Bila je jako inteligentna i pametna iako nije završila mnogo škola. U svakoj situaciji je znala da se snađe. Radila je u Nemačkoj dugo godina, a onda su je penzionisali. Svaki dan bi mi govorila "Srećno" kada krenem u školu. Volele smo zajedno da se šalimo i pijemo kafu. Ona je rođena u selu Visoka blizu Kuršumlije. Volela je da joj pevam. Mnogo sam je volela, a i ona mene.

Jednostavno, ništa više bez nje nije i neće biti isto.

Teodora Jović 5/2

Uspeh vredan pamćenja

Sa šest godina upisala sam se u Plesni klub "Balerina" i od tad sam postizala mnogo uspeha, ali jedan je najveći. Kao i svakog dana, krenula sam na trening i kada je počeo, nastavnica nam je podelila papire na kojima je bila ponuda za takmičenje u Beču. Kada se trening završio brzo sam se vratila kući da pitam mamu i tatu da li mogu da idem i oni su pristali. Nekoliko dana pre polaska svi smo naporno radili i vežbali. Došla je noć pre kretanja i te noći nisam mogla da zaspim od uzbuđenja. Kada smo krenuli, bila sam jako uznemirena, ali vožnja je kratko trajala. Čim samo stigli, mi smo se raspakovali i krenuli u obilazak grada. Beč! je bio ukrašen za novogodišnje i božićne praznike, a lampice na jelkama su sijale na sve strane. Posećivali smo razne istorijske spomenike i dvorce kao što su Šenburn i Belvedere. Kada smo se vratili iz šetnje, ranije smo legli da spavamo da bismo bili odmorni za takmičenje. Ujutru smo ranije ustali i počeli sa probom i odmah posle probe je počelo takmičenje. Kada smo bili na redu, držeći se za ruke, izašle smo na scenu i bile smo jako uplašene. Potrudile smo se da odigramo najbolje što možemo i bile smo zadovoljne, ali konkurencije je bila prevelika jer je svo takmičenje bilo međunarodno i dolazile su devojčice iz raznih država. Sa nestrpljenjem smo iščekivali proglašenje pobednika koje je nakon i došlo, mi smo osvojili prvo mesto. Svi smo bili radosni i srećni.

Ovaj uspeh je vredan pamćenja jer je ovo bilo davno iskustvo za mene i jer je to bio prvi put da idem u inostranstvo bez roditelja.

Marija Šajić 5/2